

ματουργή είκόνα, τὴ φιλεῖ λαχταριστὰ καὶ φάλλει τροπάρια καὶ Θεοτόκια μ' ἀγγελικῆ φωνῆ.

Τρίμερη δοξολογία ἔγεινε σ' ὅλο τὸν "Αθωγκ" ὑπέρ της ἔχτισαν στὸ γιαλὸ τὸ ἐκκλησάκι ποὺ σώζεται καὶ ἔβαλαν τὴν εἰκόνα ἐκεῖ. Μὰ δοῦ καὶ δὲν πατούσε κανεὶς χωρὶς ἀδεια, δοῦ καὶ ἀνὴταν κλειδωμένο ἀξεκλειδωτὸ τὸ ἐκκλησάκι, ἢ εἰκόνα ἔφυγε καὶ πῆγε σταθῆκε πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Μοναστηρίου, δποῦ στέκεται δῶς τῆμερα καὶ γιὰ ἀφτὸ λέγεται Πορτατίσσα, σὰν ποὺ φανέρωσε τὸ σκεπό τῆς στὸν ἄγιο μοναχὸ Γαβριὴλ τὸν Ἰεροίτη, κατὰ μᾶς μᾶς φανέρωνουν τὰ συναξάρια τῶν ἀγιανορετῶν. Ἡ πληγὴ ἡ ματωμένη πῶχει εἶναι ἡ γροθιά ποὺ ἔδωκε δὲ ἀράπης Βάρβαρος ποὺ μετάνοιωσεν ὑπέρ της γιὰ τὸ θάμα, καλογέρεψε καὶ ἀπέθανε στὸ ίδιο Μοναστῆρι, δποῦ σώζεται καὶ τὸ μνῆμα τοῦ.

"Ἐγραφα στὸ Μοναστῆρι τῶν Ἰερῶν στὶς 9 Μαρτίου τοῦ 1900.

ΓΙΟΥΡΓΑΣ

ΡΙΜΕΣ

Σπιτάκι τῆς ἀπρολιμαῖς ποὺ οἱ συνεφιεῖς σοῦ ἐφέρα Σὲ κάποιαν ἀκοῇ ἀνέγγιχτο τῆς σιγαλιᾶς ἡγεμάρι Τῇ θλίψῃ μον ποὺ ἐτέρασε στὴν θύρα σου μιὰ ἐσπέρα, Σὲν τῇ νεφούλα τοῦ νεροῦ παρηγοριὰ νὰ πάρῃ.

Σπιτάκι ποὺ λογάνια ἀκοῦν τῆς καλαμᾶς σου οἱ θύρηνοι

Ποὺ στὸν ἀγέρα ἔξαπικά μιλοῦν θύμιμέρα χειλή, Κ' ἐπῆδαν τὸ σπαστὸν νάρθουν στὴν ἐρημούλια κοήρη Διαβάτες ἀργοροβήματοι-βουβά μιλοῦν τὸ δεῖλι.

Πῶς κλαίει στὰ ἔσοπτα θλιβερὴ ἡ ἥχω τουςμοιχολόϊ, Στὸν τοίχους, στὰ παράθυρα τὸ δάκρυν τῆς σταλάει Τὸν ἥχο τοῦ παραμυθιοῦ, καὶ κλαῖν τοῦ ἀνέμου οἱ γύροι

Κάπι ποὺ ἔχαμην στὴν ἔρμια μὲ τὴ φωνὴ ποὺ πάει...

ΣΙΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΗΣ

— Κοίταξε ἔκει τὸ Μιστριώτη, εἶπε δὲ ἐπιστήμονας. Συλλογούμαται πῶς ὅτα μᾶς ἀφίστη χρόνους, πόσα χρήσιμα πράγματα θὰ μπορεῖς νὰν τοῦ βγάλεις! Ἀπὸ τὰ γένια του θὰ μπορεῖς νὰ κάνεις βοῦρτσες, ἀπὸ τὸ δέρμα του νὰ λιπάσεις ὀλόκληρο ὀμπέλι, ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο του νὰ φτιάσεις φούσκα πανάλαφρη, ἀπό...

— Ναὶ, εἶπε στενάζοντας ὁ φίλος του, μᾶς τὸ σημαντικότερό του μέρος θὰ χαθεῖ.

— Ήποιό, δηλαδή; ρώτησε δὲ ἐπιστήμονας.
— Τὸ γκάρισμά του.

ἀποκλειστικός. "Ἐπειτα δποὶ δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ σὲ ἡλικία ἀπὸ 17 ὁ; 21 χρονῶν, τὸ παρατάσι. 'Ολιγώτερο κατάλληλα τὰ σουηδικὰ σχολεῖα εἶναι γιὰ νὰ τραβοῦν μαθητὲς ἀπὸ μακριά. Κάθε φέουδο ἔχει καὶ τὸ σκολεῖο του, δποῦ συναπαντοῦνται δυοὶ εἰχαν σχέση εἴτε ἀπὸ γνωριμίες εἴτε ἀπὸ συγγένειες εἴτε ἀπὸ τὸ ἐπαγγέλμα τους.

Μεταξὺ τῶν γωριατῶν τῆς Σκαντινοβίας δ σουηδὸς εἶναι δὲ πλουσιώτερος, δ πειδὲ περήφανος καὶ διλιγότερο χωριάτης. "Η ίδεα τῆς ἔξεγερσης εἰς τὰ δανικὰ σκολεῖα ἐφύτωσε ἀπάνω στὸ βάθος τῆς σκλαβιᾶς καὶ τῆς ἐθνικῆς συνειδήσης. Χωρὶς τὴν τυραννία καὶ τὶς ζημιές πειραθεὶς μιὰ φορά, δ δανὸς χωριάτης δὲν θὰ ἔδειχνε ἔκεινη τὴν ἐπιδεικτικήτητα γιὰ τοὺς θησαυροὺς τοῦ πνεύματος, ἔκεινον τὸν ἀλεύθερο ζῆλο γιὰ μόρφωση, ποὺ εἶναι οἱ βάσεις δῆλης τῆς κινήσεως τῶν δανικῶν σκολειῶν. Κι αὐτὸς δὲ χωριάτης ποὺ ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀξίαν της τάξης του, τοῦ προσώπου του, ἔχεις τὸ αἷμά του στὸν πόλεμο τοῦ 1864, οὐ δὲ ἐθνικὴ συνειδήση τοῦ πληγώθηκε κατάβαθμα καὶ ἀγιάστρευτα, μάλιστα ἔξι αἰτίας τῆς ἀνικανότητας τῶν ἀρχηγῶν καὶ τῆς ἐλλείψεως τῆς πολιτικῆς κρίσης τῶν κυβερνητῶν. "Απὸ τότε δανὸς χωριάτης βλέπει τὴν Δανία στὸν ἀσυτό του, καὶ εἶναι ἀληθῶς ἡ μόνη τάξη στὸν τόπο ποῦδει προκοπή.

Στὴν Νορβηγία δουλοσύνη δὲν ὑπῆρχε οὔτε κιντύνεψε ποτὲ ἡ Νορβηγία ως ἔθνος. Γιὰ τοῦτο λείπει ἀπὸ τὸ νορ-

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΑΡΩΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10.—Γιὰ τὸ Εξωτερικό φρ. χρ. 10
10 λεπτά τὸ κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κιδόσκια τῆς Ηλατείας Συντάγματος, "Ομονοίας", "Τυπουργείου Οκονομικῶν", Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου ("Οφθαλμιατρεῖο") Σταθμοῦ ύποσητον Σιδηροδρόμοι "Ομόνοιαστὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ (Πλατεία Στουφγάρα, "Εξάρχεια) καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο "Εστίας" Γ. Κολάρου.

"Η συνδρομὴ τοῦ πληρόνεται μπροστὰ κ' εἶναι γιὰ ἔνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΛΔΗΝΟΜΑΧΟΥΣ

τοὺς ἀποκάλεσε ἡ «Ἀκρόπολη» καὶ τέτοιοι εἶναι καὶ μ' αὐτὸ δινοῦμα πρέπει νὰ περάσουν στὴν ιστορία οἱ δεκαεπτά Λακκιώτες μ' δᾶλους τοὺς Βενιζέλους καὶ τοὺς Μαλινδρέτους καὶ τοὺς Γιανναρόδες τους ποὺ μὲ τὸ δύνοπτο καὶ ἀντεθνικὸ κίνημά τους παρουσίασαν στὰ μάτια τοῦ κόσμου τὴν Κρήτη σαμιὰν Ἀντριώτισσα χοντροπαραμίννα ποὺ ζητάει ναύτοχτονήση γιατὶ τὴν ἐγκατάλειψε δηπιστος δεκανέας της.

Οι Ελληνομάχοι τῆς Κρήτης δὲς καμαρώσουν αὔριο μεθαύριο τὰ κατορθώματά τους. Κ' οι Ελληνομάχοι τῆς Ελλάδας—γιατὶ ἔχουμε κ' ἐδῶ τέτοιους ἀνόπτους Λακκιώτες, ποὺ μερικοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς διευθύνουν κ' ἔφημερίδες μὲ μεγάλην ἡ μὲ μικρὴ κυκλοφορία

— ἃς κάθουνται νὰ συζητᾶν δικαδηματικῶς τὸ ἀντεθνικὸ κίνημα καὶ δὲς μὴ λούζουν πατόκορφα, ὅπως καὶ τοὺς ἀξιέστερους τοὺς αὐτούργοντες καὶ τοὺς συνεργούντες τους. Καλὰ κάνουν οἱ ἀνθρωποί. Τόσο τοὺς κόβει καὶ τόσο λέν. "Ο ξαναμωραμένος μάλιστα ἀρθρογράφος τῶν «Καιρῶν» εἶπε καὶ κάτι πιραιπάνω. Φώναξε τὸ φοβερό του: «Caveant Consules» καὶ τὰ κεραμίδια σωριαστήκινε καταγίς ἀπὸ τὰ γέλια.

Caveant Consules λοιπόν Ἀλλὰ μὲ τοῦτα καὶ μ' ἔκεινα διποδείχνουν οἱ Κρητικοὶ διλοφάνερα διτὶ ἐπρεπε νὰ γίνη καὶ μὲ τὸ νησί τους, κείνο ποὺ ἐπρεπε νὰ γίνη καὶ μὲ τὸν Ελλάδα σὰν δευτερόθηκη. Θαρρεῖτε πῶς θάφταντε ἡ Ελλάδα στὰ χάλια ποὺ βρίσκεται σῆμερα, ἀν πρὶν παραδοθῆ στοὺς "Ελληνες", δηλ. πρὶν διοριστὴ Κυβερνήτης δ Καλοδιστριας, παραδινότανε γιὰ δέκα εἰκοσι χρόνια, καὶ περισσότερα, σ' ἔνα δάλλο Κρίτος Εύρωπαϊκό νὰ τὸν ποδηγετήσῃ, νὰ ποῦμε, στὸν πολιτικὸ καὶ στὸν κοινωνικὸ ζωή;

"Η Ελλάδα εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ γκουβερνάντα, γιὰ νὰ συνειθίσῃ νὰ περιπατάῃ ἵσια καὶ στερεά καὶ νὰ μὴ στραβοπατάῃ ὅπως σῆμερα. Απὸ τέτοια γκουβερνάντα δείχνει κ' ἡ Κρήτη πῶς ἔχει ἀνάγκη. Καὶ φοιούμαστε μῆπως οἱ Δυνάμεις, θερέτροις στὸν Λακκιώτην, ἀποφασίσουν νὰ τῆς τὰ δώσουν. "Ο θεός νὰ μᾶς βγάλῃ ψεῦτες.

Η ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

δεκάρχη τῆς Φιλολογίας — αὐτὸ τὸ παρατοῦκλι, θαρροῦμε, πῶς ταριάζει περισσότερο ἀπὸ κάθε δῆλλο στὸν κ. Μιστριώτη—ἔχγαλε πάλι τὸ ρητορικὸ κόρακα στὶς ἔξετάσεις τοῦ Αρσάκειου.

Βλέπετε, δ σύρδες αὐτὸς παπαγάλλος ἔχει πάντα ἔνα λόγο ἔτοιμο γιὰ κάθε περίσταση. Πῶς δ λόγος αὐτὸς εἶναι γιομάτος ἀπὸ ἀνοησίες, περιττὸ νὰ τὸ ποῦμε. Τὸ ξέρουν δσοὶ εὐτύχησαν νὰ τὸν ἀκούσουν ἡ καὶ νὰ διαβάσουν τοὺς γενναιότατα ζετιναχθέντας ἀλλοτε στὸ «Νουμᾶ» ρητορικούς τουλάχους. Μὰ κι δσοὶ δὲν τὸν ἀκούσαν, κι δσοὶ δὲν τὸν διάβασαν, ξέρουν τὸ ξεχελισμα τῆς ἀνοησίας ποὺ γίνεται, δταν τοὺς πῆς πῶς Μιστριώτης μιλάει.

Τὸ ίδιο ἔγινε καὶ στὸ Αρσάκειο, δταν μοιραστήκανε τὰ βραχέται. "Ο ππαγάλλος θρονιστήκει στὸ βῆμα καὶ δρχίσεις νὰ μιλάῃ γιὰ Δωδωναῖον Δία γιὰ Ρωμαϊκὴ λεγεῶνα, γιὰ διαιώνιτιν Πανελλήνιου Παρθενώνος, γιὰ φιλανθρώπους τῆς Ελλάδος οὐδ-

—"Ο σουηδὸς χωριάτης ἔκεινο τὸ ψυχικὸ βάθος ποῦδει τὸ δαν. κό τὸ πνεῦμα του εἶναι πιὸ λογικὸ καὶ πολιτικό. Στὴ Σουηδία λείπει καὶ τὸ πολιτικὸ στοιχεῖο. "Η Σουηδία εἶναι ἀληθῶς μιὰ χώρα ποὺ τὴν κυβερνοῦν οἱ χωριάτες. "Εκεὶ οἱ χωριάτες πάντα ἡταν ἀλεύτεροι καὶ πάντα ἀκούσατηκαν τὰ λόγια τους. Σύνωρα δρμαὶς οἱ σουηδοὶ χωριάτες εἶναι οἱ πειδὲ πλούσιοι τῆς Σκαντινοβίας.

"Ο Σουηδὸς χωριάτης εἶναι κυρίως ἔνας τοιφλικιτής. "Απὸ τὸν ἀργάτη, τὸν δούλο, τὸν τεχνίτη τὸν χωρίζει μεγάλη ἀπόσταση. "Εναντίον τοῦ σουηδοῦ χωριάτη οἱ ἐργάτες του ἀρχίζουν νὰ συγχαντρώνονται καὶ δοκινούσι τὴς έργος ποὺ δεκτῶνται λίγο λιγόδιευθύνεταις ἀπὸ τοὺς ἀπόρους «έργατες» ἐναντίον τοῦ εύπορου «χωριάτη». "Ο σουηδὸς χωριάτης ζῆι, σκέφτεται καὶ τρώγει—μάλιστα τὸ τελευταῖο—σὰν τὴν αἰνώτερη πολιτικὴ ταξῆ. "Ἔχει καὶ τὶς ἀρρώστιες τῆς: ἀποτηλήσια, κακοστομαχία, νευρασθένεια. "Απὸ τὸν ίδιο λόγον τῶν πολλῶν ἀναγκῶν ἔχει καὶ τὴν ἀντιπάθεια γιὰ προώρους γάμους. "Απὸ τὰ παιδιά του πολλοὶ σπουδάζουν καὶ ὑστερά ως γιατροί, δασκάλοι,

ρανούς και για χίλιες διδ παρόμοιες φουσκωτεριές. Είπε... και μιά φευτελ μιά μονάχα; —χοντροκομμένη, δύος τις συγειθίες, δταν φώναξε πώς επίως τό κοινοβούλιον έργαζεται περί την έφήμερην διακανόνισην των ζητημάτων του παρόντος, ούτω τό σχολείον δημιουργει τά σχέδια και τά προπλάσματα τού μέλλοντος».

“Οσοι έχουν ίδει ότι Ρωμέικο κοινοβούλιο κι δσι ξέσουν τι θά πή Ρωμέικο σχολείο, μπορούν νά καταλάβουν δίχως κόπο πόσο τό πρώτο έργα τό ζετα ει για νά κανονίζη έφήμερα ζητημάτα και πόσο τό δεύτερο δημιουργει σχέδια και προπλάσματα για τό μέλλον.

Κορώνα δέ ρητορική πού θά την ζήλευε κι’ δ πλενώδιος ιεροκήρυκας Βοδειρόπουλος, είναι κ’ ή ακόλουθη:

—“Αν τό σχολείον των άρρενων χειραγωγή μονάδας, τό παρθεναγωγείον έν την εύρυτέρα αύτού σημασία παροκενείται διοκλήρους οίκους, ών δίκην βασιλίσσης άρχει τή γυνή”.

Κρίμα πού τό λόγο του δέν τόν έστειλε στό μικρό διαχωνισμό μας. Θά παραβλέπωμε, έξαιρετικά γι’ αύτον, τόν δρο των έξηντα λέξων, και θά τού δίνωμε τά 10 φράγκα.

Σ’ ΕΝΑ

Βρέθηκαν δλοι σύμφωνοι, θστερ’ άπο κόπο μεγάλο κι άπο συζήτησες περιτέρες, πώς ήπάρχει έπιδημία τύφου στήν Αθήνα. “Αν φτάνη τώρα τό Αδριανείο ή σχει, λιγο μᾶς ένδιαφέρει. Τό ζητημα είναι δτι ήπάρχει τύφος κι δτι έπρεπε, μόλις σανερώθηκε τή έπιδημία, νά πολεμηθήμε κάθε τρόπο και νά έμποδιστή τό ζεκπλωμά της.

Άλλα πού άφινε ή άναθεματισμένη πολιτική νά νοικστούμε και για τή ζωή μας άκομα! “Ετσι και τό ζητημα τού τύφου τό πήραν πολλοί δπλο για νά πολεμήσουν τό Δήμαρχον.

“Οσοι ζήτε μακριά άπο τήν εύτυχισμένη πόλη μας, νά τά πιστέψετε τά λόγι αύτά. Άπο τήν μιά μεριά, δλοι οί άπορριφέντες μνηστήρες τής Παιδιατρικής έδρας, με τόν κ. Παπακασιλέου για καπετάνιο, βγήκαν και φώναξαν πώς τόν τύφο μας τόν έφερε τό Αδριανείο ήδραγωγείο. “Επειτη βγήκαν και τόν τύφο μας τής έδρας ήδραγωγέρει. Τό ζητημα είναι δτι ήπάρχει τύφος κι δτι έπρεπε, μόλις σανερώθηκε τή έπιδημία, νά πολεμηθήμε κάθε τρόπο και νά έμποδιστή τό ζεκπλωμά της.

κάθησε δι εύλογημένος κι ζνοίξε βιζαντινή συζήτηση μαζί τους.

Τό συμπέρασμα άπ’ δλ’ αύτά, δέν θά τό πούμε μετοί. Τό είπε διδιος δ Τύφος, με τό παληκαρίσιο ξέπλωμά του.

ΑΚΟΥΣΤΕ

κ’ ένα, έξυπνο άληθεια, γωραδό, νά γελάστε. Τήν περασμένη έδομάδα δ σίτατος διευθυντής τής «Εστίας» μᾶς κατακεραύνωσε μ’ ένα έπιγειρημά του άκαταγώνιστο.

Μᾶς έστειλε δηλ. με κάποιο συντάτη της του ένα φύλλο τού «Νουμά», τδ 101, διορθωμένο κατ’ αύτόν τόν τρόπο: Στό διαθημερού Ταχυδρόμο του Λιβερπούλ δημοσιεύτηκε σπουδαιοτάτη συνέντευξη τού κ. Πάλλη για τό άντι-πριγκηπικό δημιουργημά στήν...» είχαμε γραμμένο μετοί, εις τον «Καθημερινόν Ταχυδρόμον» τού Λιβερπούλ έ δη μοστί εύθη την έπιγειρημά του άκαταγώνιστος τού κ. Πάλλη δια τό άντι-πριγκηπικόν ζητημα πού έδημι ούγησεν εις τήν...» διόρθωσε δ φίλατος διευθυντής τής «Εστίας».

Κι άπο κάτω, σορθώτατα, έπροθεσε:

—“Πρόδης άπόδειξην τού δτι διευθυντής τού «Νουμά» πλήν τίνων άνορθογραφιῶν και τυπογραφικῶν σφαλμάτων, είναι έπει τής πραγματικῆς γλώσσης.

Τό τελεσίγραφο αύτού μᾶς έγγιετηκε, υύχτα, στήν έστορική κολώνα τού ε’ Αλέκτωρο και διολογούμε πώς τά γάστρα. Τί νάπαντησουμε σ’ αύτό; Εύτυχως διαφιτής μᾶς δ’ Καθημερινό πούδε διαβάσει τό δειλινό τής έστις μέρας στήν «Εστία» τήν πολύκορη δήλωση τού παπογρίφου και τού διερθωτή της για τή γλώσσα τού «Νουμά» μᾶς έβγαλε έπει τή δύνικη θέση.

—Πίρτε, μᾶς είπε δ σοφής φίλος, μιάν «Εστία» διορθώστε τήν δπως διόρθωσε τού λόγου του τέν «Νουμά» και γράψτε του άποκάτω πρόδης άπόδειξη τού διευθυντής τής: «Εστία» έξοι από πειράποντας μακαρονισμούς κι άπο μερικές λέξεις τού τίς γράψει χωρίς νά τίς αιστάνται και χωρίς νά τίς μιλάγη ποτές του, είναι έπει τής πραγματικῆς γλώσσας.

Ο «Αλέκτωρ» είγε δίκιο. Γιά τό κατάδρωμά τού έπει πού παρακαλεύεις τόν έπιγειρημά του πού δημοσιεύει στήν «Ακρόπολη».

Τά λέσι λιγο άγρια μά δέν πειράζει. Η Αλήθεια πάντα άγρια πρέπει νά λέγεται, και μάλιστα στούς Ρωμιούς, άγριάτατα.

‘Ακούστε λοιπόν!

«Εάν συγκρίνωμεν ένα άγραμματο, λέσι, Ρώσ-

τελούσια έπαρχια Ichnep. Τό πιλιότερο άπ’ αύτά, ή μητέρα δλων τών άλλων είναι τό «Χειλάν» (ήσυχα). Τό έδρυσε ένας ύφηγητής τού πανεπιστημίου τού Lund, πού άφησε τήν έπιστημη, γιά νά δουλέψῃ για τόν λαό μονάχα μ’ έκεινον έδν ένδυσισμό, πού τού ήρθε άπ’ τή Δανία. Στό σκολείο του έμορφώθηκαν δλοι σχεδόν οί προστού τών άλλων σκολείων. Μέ τόν καιρόν άρπαγηκε χωρίς τήν έπιδραση τού προστού— δλέναν περισσότερο άπο τήν τότε δυνατή κι άπο τήν κυδένηση εύνουμένη κατανυχτική ήδονά, πού τραβάσει μάλιστα τόν γυναίκοσμο.

Τό δεύτερο σκολείο είναι τό Φρίτχαιμ (ειρηνόσπιτο) κοντά στό Landskrona. Μοιάζει περισσότερο μά τό παλιό σκολείο τού Kold. Ο θρυτής του δέν ήταν σπουδασμένος, μά άπλες και εύθυμος άνθρωπος, Persson, πού ένεργούσε μόνον μέ τήν προσωπικότητά του και πού πήρε τούς μαθητές του άπ’ δπου βρήκε. ‘Η πάρα πολὺ φυσική του μέθοδος καταφρούντων άρκετον καιρόν, ωσπου ή έξια του έναγνωρίσθηκε άπο τό δημιουργείο διά τής συνειδητικής έποστηρίζεις.

Έναν περιεργό τύπο τών σουηδικῶν σκολείων άντι-προσωπεύει τό Grimsld. Η θέση του είναι στό πλουσιότερο μέρος τού Σάμλαντ, ψηλά σ’ ένα βουνό, σ’ ένα πελώριο χείριο, σάν παλάτι. Ο διευθυντής, Hammarberg, ένεις ησυχος, σοδαρδες και άπρόσληπτος άνθρωπος, είναι δ ίδιος γιας ένδες μεγάλου χωριάτη, κατά σουηδικήν άντιληψη, δηλ. ένας ίδιοχτήγης χωροφιών πούδε σύνιρα ένα μόλιο, ένα ξυλοκοπεί και άλλα έσοδικά καταστήματα. Τό σκολείο του συγκάζεται λοιπόν μόλιο άπο τόν τόπον πρόσπιτας τής προσόδου.

Τά μαθητά παντού είναι τά ίδια: ή μητρική γλώσσα, Ιστορία, μερικοί κλάδοι τής φυσικής έπιστημης, γεωγραφία, γεωδαισία, ίχνογραφία, φωνητική μουσική, γυ-

σον μά ένα έγγραφματο δημοσιεύτη του, θά έδωμεν δτε διαφορά μεταξύ αύτών πολλάκις είνε τόση, δτη είναι ή διαφορά μεταξύ ένδες ζώου και ένδες άνθρωπου.

“Εάν δέ συγκρίνωμεν και ένα άγραμματον “Ελληνα μά ένα ένα τών ήμετέρων έγγραφμάτων, θά έδωμεν δτε και μεταξύ αύτών έπάρχει διαφορά, άλλα διαφορά διατίστροφος, διότι οί άγραμματοι “Ελληνες ως πρόδης τήν εύφυταν και τήν έκαντητηα είνε πάντοτε άγωτεροι τών έγγραφμάτων, σπανίως ήσοι και ούδεποτε κατώτεροι. Εάν δέ μεταξύ τών άγραμμάτων θά είνωμεν δτε και μεταξύ αύτών έπάρχει διαφορά, διότι οί άγραμματοι “Ελληνες ως πρόδης τήν εύφυταν και τήν έκαντητηα είνε πάντοτε περισσοτέρους Πώς δέ συμβαίνει τότο;

“Ιδού πώς συμβαίνει. Τά ρωσικά σχολεία, δπως και τά σχολεία δλων τών δλλων έθνων, δέν διάδοκουν τόν μαθητάς δνευ άποτελέσματος γλώσσαν και μόνον γλώσσαν, άλλα διάδοκουν γνώσεις και ίδεις άποτελεσματικών: διά της ένθρωπους και έπιστημάτων τής έθνους αύτων γλώσσαν γλώσσαν, άλλα μεταβάλουν και τά ζώα εις ένθρωπους».

Άυτό, άναμέσως σε τίσες δλλας μεγάλες άλλθεις, λέσι ή λιονταρόψυχος, Αντρεάδης: “Αν τρήσετε τώρα γιατί τά γράφει τάρθρα του στήν καθαρεύουσα, ένθη είνε φανατικός ύπέρμαχος τής δημοτικής, τήν άπαντητη τήν έχουμε πρόχειρη. Η “Ακρόπολη” μόνο στήν καθαρεύουσα γραμμένα δέχτηκε νά τά δημοσιεύψη τάρθρα του. Κι’ ή Αντρεάδης, πού μονάχα στό σκοπό άποβλεπει, θάταν προθυμος και Κινέζικα άκρων νά τά γράψη, άρκει νά τού τά δημοσιεύειν.

Κυρία Μαρούλα (γυρίζοντας άπο τό ταξίδι τού γάμου). Ήσι μου, Ελένη, τόν είδες τόν κ. Φούρκα καθόλου; ήποθέτω, λυπάται: πολύ πού παντερέψτηκα.

“Ελένη (ή στενώτερή της φίλενάδα). Ω ναι, έτος λέσι, λυπάται πολύ... πολύ πολύ, άν και λέσι δέ γνωρίζει τόν άντρα σου..”

“Αρραβωνιαστικός. Ετοι λοιπόν ή έδηλος! Είχε τό δάρρος; νά σ’ ένοχλήσει, νά σού πει άγαπες, νά... Κοι τί τού άπαντης; τού... τού... τού ματσαρά! Αρραβωνιασθ.ε.κα.δ. Τού είπα πώς άγαπω έναν άλλο.

“Αδερφήν. Κοίταξε τί λέσι ή έφημερία έδω, Νίκο-Τόσο, λέσι, πρόδης ή ήλεγχτρισμός, πού γλήγορα ή’ άγγιζουμε ένα κουμπί κι’ δ.τι έδελουμε άμεσως θά μάς παρουσιάζει μπροστάς μας.

“Αδερφός. Μείνε ήσυχη! ή πέτρες δ τρόπος δέν κάνει για σένα.

“Αδερφήν. Γιατί δη;